

آبله‌مرغان

آبله‌مرغان ممکن است در هر زمانی از سال با دانه‌های قرمز، خارش دار و آبدار صورت و بدن کودکان را به هم بریزد، اما در فصل بهار و نیز اوایل پاییز بیشترین شیوع را دارد.

آبله‌مرغان ممکن است در هر زمانی از سال با دانه‌های قرمز، خارش دار و آبدار صورت و بدن کودکان را به هم بریزد، اما در فصل بهار و نیز اوایل پاییز بیشترین شیوع را دارد.

جام جم سرا:

آبله‌مرغان یک بیماری عفونی و مسری ویروسی است که با وجود آن که احتمال ابتلا به آن برای دومین بار در زندگی بسیار کم است، اما وقتی ویروس آن وارد بدن شود، برای همیشه در گره‌های عصبی - حسی بدن باقی می‌ماند و فعال شدن مجدد آن ممکن است در قالب بیماری زونا اتفاق بیفتد.

نکته مهم درباره این بیماری آن است که ابتلا به آن تا پیش از سیزده سالگی نیاز به درمان خاصی ندارد و بیماری در این سنین به خودی خود بهبود می‌یابد، ولی چرا ابتلا به آبله‌مرغان در سنین بالاتر و در بزرگسالی می‌تواند خطرناک باشد؟

دکتر محمد حکاکی فرد، متخصص بیماری‌های عفونی در گفت‌وگو با جام‌جم می‌گوید: آبله‌مرغان با تظاهراتی چون دردهای شکمی، تب و بثورات پوستی همراه است، اما در سنین بالای 13 سال عوارض بیماری می‌تواند بسیار خطرناک باشد و بیمار را دچار درگیری ریوی یا عفونت ریه یا درگیری سیستم عصبی و مغزی (مننژیت) کند.

درمان جدی آبله‌مرغان بزرگسالی

ابتلا به بیماری آبله‌مرغان در کودکان زیر یک‌سال و در سن بالاتر از 13 سال حالت تهاجمی به خود می‌گیرد و معمولاً خوش‌خیم نیست.

دکتر حکاکی فرد در همین ارتباط تاکید می‌کند: اگر فردی در بزرگسالی آبله‌مرغان بگیرد، باید نسبت به درمان بیماری‌اش بسیار پیگیر باشد و به محض مشاهده هر نوع درگیری ریوی، تنگی‌نفس و درد قفسه‌سینه به پزشک متخصص مراجعه کند. همچنین مشاهده عوارض عصبی چون اختلال هشیاری، مشکلات عصبی و خواب‌آلودگی می‌تواند خطرناک تلقی شود. از سوی دیگر در برخی موارد مشاهده شده که ابتلا به آبله‌مرغان در بزرگسالان باعث درگیری سیستم قلبی یا مفصلی شده که البته احتمال آن پایین است.

این متخصص عفونی می‌افزاید: برخی بررسی‌ها نشان می‌دهد مصرف داروی ضد ویروس «آسیکلوویر» به محض مواجهه با شخص مبتلا به آبله‌مرغان در شخص بزرگسالی که سابقه ابتلا به بیماری را نداشته، می‌تواند در کاهش عوارض بیماری موثر باشد.

اگرچه واکسن این بیماری در کشور ما در سطح محدود یافت می‌شود، اما در صورت امکان، تزریق آن به بزرگسالانی که بیماری را در کودکی نگرفته‌اند، توصیه می‌شود. بویژه بزرگسالانی که به دلایلی با نقص سیستم ایمنی مواجه هستند یا قصد بارداری دارند برای پیشگیری از این بیماری ویروسی بهتر است واکسن دریافت کنند.

بیماری خطرناک طی بارداری

به گفته دکتر حکاکی فرد، ابتلا به آبله‌مرغان طی ماه‌های اول بارداری بسیار خطرناک است و عوارض بسیار شدیدی برای جنین به همراه دارد تا جایی که احتمال بروز نقص عضو، نقص سیستم عصبی و کاهش بهره هوشی برای جنین وجود دارد اما اگر ابتلا به بیماری طی سه ماهه دوم و سوم صورت بگیرد، خطراتش کمتر خواهد بود. حتی در مواردی مشاهده می‌شود نوزادانی که مادران آنها در هفته پایانی بارداری به آبله‌مرغان مبتلا شده‌اند، در بدو تولد آبله‌مرغان دارند. بی شک این نوزادان تحت مراقبت خاصی قرار می‌گیرند و داروهای ویژه‌ای تا بهبود کامل مصرف خواهند کرد.

وی می‌افزاید: هر زمان که خانم بارداری در معرض این بیماری قرار بگیرد باید تحت نظر متخصص، ایمونوگلوبین دریافت کند که پادتنی است که از ابتلا به بیماری جلوگیری می‌کند.

آبله‌مرغان از طریق تنفس منتقل می‌شود

آبله‌مرغان یک بیماری خطرناک در کودکان محسوب نمی‌شود و بدون نیاز به هیچ درمان خاصی بهبود می‌یابد و تنها درمان واقعی آن استراحت است، ولی همین بیماری در نوزادان، بالغان و بویژه در بارداران یا کسانی که دچار نقص ایمنی هستند یا شیمی درمانی می‌شوند می‌تواند بسیار خطرناک باشد.

دکتر حکاکی فرد با تاکید بر این که دوره سرایت بیماری حدود 10 روز است، می‌گوید: آبله‌مرغان یک بیماری بثورتی تب‌دار است که معمولاً با علائمی چون تب، بی‌حالی، بی‌اشتهایی، سردرد و گاه درد خفیف شکمی شروع می‌شود و پس از یک یا دو روز در قالب بثورات قرمز رنگ خارش‌دار و آبدار در ناحیه سر، صورت یا تنه ظاهر می‌شود. سرایت بیماری نیز از طریق هوا و قطرات تنفسی بیمار است. به همین دلیل خانم‌های باردار به هیچ وجه نباید به فرد مبتلا نزدیک شوند. احتمال مسری بودن بیماری نیز تا خشک شدن دانه‌های قرمز رنگ پوستی وجود دارد.

دانه‌های آبله‌مرغانی را دستکاری نکنید

به گفته دکتر حکاکی فرد با وجود خارش‌دار بودن دانه‌های قرمز رنگ پوستی ناشی از آبله‌مرغان تا حد امکان نباید آنها را دستکاری کرد چراکه احتمال این که از خود ردی به جا گذارد، بویژه در بزرگسالان وجود دارد. برای کاهش خارش دانه‌های آبله‌مرغان می‌توان از داروهای ضدخارش استفاده کرد. حمام کردن در فواصل نزدیک و شستن بثورات پوستی با آب ولرم و صابون‌های معمولی نیز توصیه می‌شود. همچنین طی دوره نقاهت باید از مصرف غذاهای چرب، ترش و ادویه دار که محرک است، جلوگیری به عمل آید. (پونه شیرازی - گروه سلامت)